

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/15/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1425207194
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1425207194.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členiek senátu JUDr. Renáty Janákovéj a Mgr. Jany Janics Bajánkovéj v právnej veci žalobkyne: D. A., J. XX.XX.XXXX, G. U. XX, XXX XX J. K., zastúpená advokátkou JUDr. Katarínou Drobnoú, LL.M., so sídlom Kozia 29, 811 03 Bratislava, IČO: 50 689 550, proti žalovanému: News and Media Holding, a.s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 47 256 281, zastúpený advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobkyne a odvolaní žalovaného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 56Cos/2/2025-66 zo dňa 05.08.2025, takto

rozhodol:

Napadnuté uznesenie Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 56Cos/2/2025-66 zo dňa 05.08.2025, p
o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením sp. zn. 56Cos/2/2025-66 zo dňa 05.08.2025 rozhodol o nariadení neodkladného opatrenia tak, že žalovanému uložil povinnosť odstrániť článok s názvom „N.Ď. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K. zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej (výrok I.). Ďalej uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zverejňovania akýmkoľvek spôsobom (slovom, písmom, audiozáznamom alebo videozáznamom) článku s názvom „N.S. po I. L. L. I. K.. S.M. L. A. U. na K.“ zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej (výrok II.). A vo zvyšnej časti návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok III.).

2. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 29.07.2025 sa žalobkyňa domáha ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Spolu so žalobou podala žalobkyňa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v znení:

I. Žalovaný je povinný odstrániť článok s názvom „N. po I. L. L. I.E. K.. S. L. A. U. na K.“ zverejnený Žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, a to počnúc dňom nadobudnutia vykonateľnosti tohto uznesenia až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II. Žalovaný je povinný zdržať sa, zverejňovania akýmkoľvek spôsobom (slovom, písmom, audiozáznamom alebo videozáznamom) článku s názvom „N. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K.“ zverejneného Žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, a to počnúc dňom nadobudnutia vykonateľnosti tohto uznesenia až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

III. Žalovaný je povinný upustiť od ďalšieho obdobného pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom: G. XXX/XX, XXX XX J. K., zomretý dňa 23.6.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu

osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu šírením nepravdivých skutkových tvrdení v súvislosti s osobou nebohého, a to počnúc dňom nadobudnutia vykonateľnosti tohto uznesenia až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

IV. Žalovaný je povinný upustiť od ďalšieho obdobného pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom: G. XXX/XX, XXX XX J. K., zomretý dňa 23.6.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu neoprávneným šírením mena a priezviska nebohého, fotografie nebohého, fotografie hrobu nebohého a fotografie smútočného oznámenia, ktorým bolo informované o smrti nebohého, a to počnúc dňom nadobudnutia vykonateľnosti tohto uznesenia až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

V. Súd priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na 100 % náhrady trov konania za konanie o nariadenie neodkladného opatrenia, vrátane nároku 100 % náhrady trov právneho zastúpenia za konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

3. Žalobkyňa svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnila tým, že žalovaný ako vydavateľ, dňa 17.07.2025 v printovej verzii týždenníka K. X O. a na internetovej doméne K..K..sk zverejnil článok s názvom „N. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K.“ (ďalej len „Článok“). Autorkou článku je Z. Š. a za jeho obsah zodpovedá žalovaný ako vydavateľ periodika K. X O. a prevádzkovateľ internetového portálu K..K..sk. V Článku je okrem iného opisované úmrtie K. A., narodeného dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom G. XX, XXX XX J. K., ktorý zomrel dňa 23.06.2025 a ktorý bol manželom žalobkyne. Žalobkyňa poukázala na § 11 v spojení s § 12, § 13 a § 15 Občianskeho zákonníka a v priamej príčinnej súvislosti s Článkom sa domáha súdnej ochrany. Žalovaný bez toho, aby bol akýmkoľvek spôsobom oprávnený alebo disponoval zákonnými licenciami podľa § 12 ods. 2 a/alebo ods. 3 Občianskeho zákonníka, v rozpore so zákonom č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, zhromažďuje informácie a materiál týkajúci sa jej zosnulého manžela, vrátane jeho podobizne, čím zasahuje do osobných a osobnostných práv, práva na rodinný život a práva na súkromný život žalobkyne a nebohého. Žalovaný taktiež šíril cez elektronickú a printovú verziu týždenníka K. X O. zjavne nepravdivé a pravdu skresľujúce skutkové tvrdenia difamačného charakteru o zraneniach a úmrtí nebohého, a to pravdepodobne v snahe šokovať, upútať pozornosť a bulvarizovať nešťastnú udalosť rodiny žalobkyne a tým získať vlastný prospech prostredníctvom zvýšeného predaja printového média, či vyššieho počtu kliknutí prostredníctvom internetového portálu. Žalovaný neoprávnené zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a nebohého, a to spôsobom, ktorý v demokratickej spoločnosti a právnom štáte nemožno tolerovať, lebo presahuje ústavné limity princípu proporcionality medzi základným právom na slobodu slova a na informovanie verejnosti na strane jednej a ochranou osobnosti a súkromia na strane druhej. Vzhľadom na obsah, znenie a formu prezentácie a šírenia Článku je konanie žalovaného objektívne spôsobilé protiprávne zasiahnuť do práva na rodinný život, do práva na súkromie ako aj do osobnej integrity žalobkyne, pričom žalobkyňa má za to, že k zásahu do práva na ochranu osobnosti v danom prípade aj reálne došlo. Článok mal značný a zjavný negatívny dopad do vyššie označených čiastkových osobnostných práv žalobkyne a nebohého, ktoré sú chránené v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj článku 19 Ústavy Slovenskej republiky a článku 10 Listiny základných práv a slobôd, pričom právna ochrana pôsobí erga omnes a je absolútnej povahy.

Žalobkyňa uviedla, že v Článku je viacero nepravdivých skutkových tvrdení, ktoré sa týkajú nebohého, jeho zranení a zdravotného stavu v nadväznosti na nehodu (tragickú udalosť) ako napr. „...J. L. A. L. K. A. L. O. Q. U. M. N. S. Ť. K. U., K., M. M. Q., K. N. I. U. J.. ...“ a „... S ťažkými zraneniami ho okamžite previezli do najbližšej nemocnice v Bojniciach, neskôr do Martina a nakoniec do bratislavskej Univerzitnej nemocnice Ružinov, kde podstúpil niekoľko vážnych operácií. Napokon tam zomrel. ...“ Žalovaný, resp. redaktorka a autorka Článku, si skutkové tvrdenia žiadnym spôsobom neoverili a ide o nepravdivé a hrubo difamačné skutkové tvrdenia zasahujúce do súkromného života nebohého manžela, jeho zdravotného stavu a posledných chvíľ jeho života.

Súčasťou Článku bola podobizeň zosnulého manžela, smútočné oznámenie a fotografia miesta jeho posledného odpočinku, na ktorej je vidieť kríž s jeho menom a priezviskom. V Článku je v rozpore so zákonom a v hrubom rozpore s ochranou posmrtnej piety opakovane uvádzané celé meno a priezvisko zosnulého, bez anonymizácie jeho osobných údajov a jeho podobizne. Nebohý manžel za života ani žalobkyňa ako jeho manželka a ani jeho dcéra, žalovanému nikdy nedali súhlas na akékoľvek disponovanie alebo nakladanie s jeho osobnými údajmi a podobizňou. Podobizeň nebohého, ktorú v Článku žalovaný použil, je súčasťou smútočného oznámenia, čo považuje žalobkyňa za hlboko znevažujúce, difamačné a neľudské konanie zo strany žalovaného voči jej nebohému manželovi, a zároveň je to konanie v hrubom rozpore s § 12 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 1, § 15 a § 853 ods.

1 Občianskeho zákonníka, ale aj v rozpore s konaním v súlade s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Obsah Článku sa netýka žiadnej informácie verejného záujmu, ale ide výlučne o informácie o súkromnej osobe, ktorá nemá ani status verejnej osoby ani status celebrity. Vydaním a šírením Článku tak žalovaný hrubo a amorálne zasahuje do veľmi zložitého a žalostného obdobia žalobkyne a to spôsobom, ktorým priamo zasahuje aj do práv na ochranu osobnosti jej zosnulého manžela.

Zodpovednosť žalovaného za zásahy do práva žalobkyne a jej zosnulého manžela na ochranu osobnosti žalobkyňa oprela o § 11 Občianskeho zákonníka uviedla, že na vyvolanie právnych následkov v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nevyžaduje vyvolanie následkov zásahu, ale plne postačuje, že zásah bol objektívne spôsobilý ujmu vyvolať, čo podporila rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 2194/2002 zo dňa 24.04.2002 s poukazom na ústavno-konformný výklad zákona podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

Zverejnenie Článku významným spôsobom zasiahlo do osobnostných práv žalobkyne, ktorá toho času prežíva značné trápenie z dôvodu úmrtia jej manžela. Spôsobom ako je Článok prezentovaný, jatrí rany žalobkyne o to viac, že žalovaný nijakým spôsobom nereagoval ani na predžalobnú výzvu. Je pochopiteľné, že Článok, v ktorom sú uvedené nepravdivé skutkové tvrdenia o zdravotnom stave nebohého manžela a o operáciách, spolu s fotografiami miesta posledného odpočinku ako aj s fotografiou zo smútočného oznámenia, je spôsobilý zásadným spôsobom negatívne zasiahnuť do psychického prežívania pozostalých osôb. Je zrejmé, že konanie žalovaného negatívne ovplyvnilo žalobkyňu a porušilo jej práva vyplývajúce z § 11 Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedených skutočností žalobkyňa žiada o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť stiahnuť Článok z jeho internetovej stránky, zdržať sa jeho iného zverejňovania a upustiť od ďalšieho obdobného konania. Žalobkyňa uviedla, že je preukázaná potreba neodkladnej úpravy pomerov, čo vyplýva z obsahu Článku, pričom ochranu je potrebné poskytnúť bezodkladne, pretože ujma vzniká žalobkyňi teraz a plynutím času sa akákoľvek ochrana minie účinkom. Nariadením neodkladného opatrenia by sa zabezpečilo, aby nedošlo k ešte výraznejšiemu poškodeniu osobnostných práv žalobkyne a jej nebohého manžela, a teda prehlbovaniu negatívneho stavu spôsobeného zverejnením Článku. Uložením povinností žalovanému zároveň možno objektívne dosiahnuť ochranu práv žalobkyne. Taktiež platí, že navrhovaným neodkladným opatrením nebude vytvorený nenávratný stav, nakoľko ak bude žalobkyňa vo veci samej neúspešná, žalovanému nič nebráni v tom, aby Článok opätovne publikoval. Nariadenie neodkladného opatrenia je taktiež proporcionálne, čo žalobkyňa preukazovala testom proporcionality. Na preukázanie svojich tvrdení, žalobkyňa priložila listiny a to: článok s názvom „J. K.“ z týždenníka K. X O. (č.l. 44 až 46), sobášny list (č.l. 47) a predžalobnú výzvu (č.l. 48 až 57).

4. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), čl. 19 ods. 1, ods. 2, čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 12 ods. 1, ods. 3, § 13 ods. 1, § 15 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že v odseku 23. napadnutého rozhodnutia analyzoval klasický konflikt dvoch základných ústavných práv, a to práva na slobodu prejavu a práva na informácie v zmysle článku 26 ods. 1 Ústavy SR a práva na ochranu osobnosti v zmysle článku 19 ods. 1 Ústavy SR. V ďalšom sa súd prvej inštancie zameril na tvrdenia žalobkyne, že do práva na ochranu osobnosti bolo zasiahnuté nepravdivými skutkovými tvrdeniami o zosnulom manželovi, ktoré sú difamačné; a že do práva na ochranu osobnosti bolo zasiahnuté zverejnením celého mena a priezviska zosnulého manžela, zverejnením fotografie náhrobného kameňa s vyobrazeným plného mena a priezviska, zverejnením smútočného oznámenia, na ktorom sa nachádza meno, priezvisko a fotografia nebohého manžela. V odsekoch 27. až 31. napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie pre nariadenie neodkladného opatrenia vykonal test proporcionality, ktorý vyhodnotil v odseku 32. napadnutého rozhodnutia so záverom, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v časti týkajúcej sa zásahu spôsobeného zverejnením celého mena, priezviska a fotografií náhrobného kameňa, smútočného oznámenia s fotografiou nebohého, je dôvodný. Zdôraznil, že v prípade osoby nebohého manžela, nešlo o osobu verejného záujmu. Preto ako verejne nie známa osoba mal nebohý po svojej smrti ako aj žalobkyňa ako jeho pozostalá manželka, nárok na ochranu ich súkromia v zmysle článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 11 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa preukázala, že toto jej právo a právo jej nebohého manžela bolo zo strany žalovaného, zverejnením Článku podstatným spôsobom narušené. Takéto právo žalovaného nevyplýva ani zo zákonnej licencie v spravodajstve v zmysle § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko práve vzhľadom na výlučne súkromný charakter osoby nebohého, bolo zverejnenie osobných príslušných údajov v rozpore s oprávnenými záujmami jeho a žalobkyne. S ohľadom na dôkazy, z ktorých súd pri posudzovaní návrhu

na nariadenie neodkladného opatrenia vychádzal, neexistoval žiadny rozumný a ospravedliteľný dôvod, pre ktorý by bolo zverejnenie mena a priezviska zosnulého, jeho náhrobného kameňa a jeho smútočného oznámenia potrebné na spravodajské účely, resp. ktorý by prevažoval nad oprávnenými záujmami žalobkyne a jej zosnulého manžela. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa v tomto prípade mala právo, aby smrť manžela mohla prežívať v súkromí, resp. s osobami, ktorí o smrti jej manžela vedeli od nej alebo patrili do blízkeho okruhu jeho známych, prípadne boli obyvateľmi obce v ktorej žil alebo okolitých obcí. Rovnako mal zosnulý manžel žalobkyne právo, aby sa jeho smrť nestala verejnou informáciou. Žalovaný však Článkom do týchto práv zasiahol, keď informáciu o smrti manžela žalobkyne spolu s jeho fotografiou, smútočným oznámením a fotografiou náhrobného kameňa zverejnil v týždenníku s celoštátnym dosahom, resp. na internete. Súd prvej inštancie konštatoval, že takýto postup žalovaného nebol zdôvodnený spravodajskou licenciou v zmysle § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na uvedené skutočnosti pokladal na účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení za dostatočne preukázané, že konanie žalovaného spočívajúce v zverejnení a šírení Článku bolo protiprávnym konaním zasahujúcim do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. Súd zároveň pokladal v dostatočnej miere za preukázanú aj potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, keďže žalovaný nereagoval na žiadosť žalobkyne o mimosúdnu dohodu a nedošlo k stiahnutiu Článku z online priestoru. Túto skutočnosť súd prvej inštancie preveril na internete, kde je Článok naďalej dostupný, čím mal osvedčenú potrebu bezodkladnej úpravy pomerov a bez potreby skúmania žalobkyňou tvrdených nepravdivých difamačných skutkových tvrdení vyhovel prvému a druhému výroku návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

Vo zvyšnej časti návrhu, t.j. vo výrokoch III. a IV., súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol s odôvodnením uvedeným v odseku 39. napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žiadnym spôsobom neosvedčila a ani netvrdila, že by žalovaný plánoval pokračovať vo zverejňovaní článkov, ktorými by zasahoval do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela. Formulácia neodkladného opatrenia v tejto časti je nedostatočne určitá, nedostatočne špecifikovaná, pričom okolnosti, za ktorých by v budúcnosti mohol žalovaný o nebohom informovať, sa môžu meniť, a súd nemôže žalovanému paušálne zakázať publikovanie informácií o nebohom v iných súvislostiach. Už samotné nariadenie neodkladného opatrenia je pre žalovaného dostatočné, keďže mu bola uložená povinnosť odstrániť už publikovaný článok a zdržať sa jeho ďalšieho šírenia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, resp. do prípadného rozhodnutia o jeho odvolaní vo veci nariadeného neodkladného opatrenia, že tak nebude publikovať ďalšie články, v ktorých by zverejňoval plné meno a priezvisko nebohého manžela žalobkyne, jeho fotografie, smútočné oznámenie a fotografie jeho náhrobného kameňa. V odseku 40. napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciu zásady proporcionality pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia v časti, v ktorej návrhu vyhovel.

5. Žalobkyňa podala na súd dve podania, obe zhodné s dátumom 20.08.2025, doručené súdu prvej inštancie zhodne elektronicky dňa 20.08.2025, jedným podaním bol návrh žalobkyne na zmenu žaloby (č.l. 133), ktorým žiadala zmenu petitu v merite veci (č.l. 154) a tiež žiadala zmenu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti výrokov III. a IV. (č.l. 143). Druhým podaním bolo odvolanie (č.l. 171) proti uzneseniu súdu prvej inštancie sp. zn. 56Cos/2/2025-66 zo dňa 05.08.2025.

6. Odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie smerovalo k časti výroku III., ktorým vo zvyšnej časti návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Ako dôvody odvolania žalobkyňa uviedla v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP a navrhla, aby Krajský súd v Bratislave rušil výrok III. napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava IV na nové konanie a rozhodnutie a žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Eventuálne, v prípade, ak odvolací súd bude mať za to, že nie sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozhodnutia, aby odvolací súd zmenil

Výrok III. tak,

že žalovanému uloží povinnosť zdržať sa a upustiť od ďalšieho pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX J. K., zomretý dňa 23.06.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu šírením nepravdivých skutkových tvrdení, neprimeraných hodnotiacich úsudkov ako aj pravdivých skutkových tvrdení intímnej osobnej povahy v súvislosti s výlučne hlboko osobnostnou integritou a súkromím nebohého, ktoré sú svojim významom totožné alebo obdobné tvrdeniam uvádzaným v článku s názvom

„N. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K.“ zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, že

- nebohého zasiahol náboj z guľovnice do oblasti chrbta;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie chrbtice;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie pečene;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie obličky;
- strela z guľovnice vyšla cez nohu;
- nebohý bol s ťažkými zraneniami prevezený do nemocnice;
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Bojniciach;
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Martine;
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Bratislave;
- nebohý podstúpil vážne operácie;
- nebohý zomrel

a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Výrok IV. tak,

že žalovaný je povinný zdržať sa a upustiť od ďalšieho pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX J. K., zomretý dňa 23.06.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu neoprávneným šírením informácií, ktoré sú svojim významom, podobou, obsahom či inak totožné alebo obdobné informáciám uvádzaným v článku s názvom „N. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K.“ zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, najmä

- mena a priezviska nebohého;
- podobizne nebohého;
- fotografie hrobu nebohého;
- miesta posledného odpočinku nebohého;
- fotografie smútočného oznámenia;
- informácie o smrti nebohého

a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Výrok V. tak,

že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyňi 100% náhrady trov konania za prvostupňové konanie o neodkladnom opatrení, 100% náhrady trov odvolacieho konania za konanie o neodkladnom opatrení, vrátane 100% náhrady trov právneho zastúpenia za prvostupňové konanie o neodkladnom opatrení, 100% náhrady trov právneho zastúpenia za odvolacie konanie o neodkladnom opatrení, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

7. Žalobkyňa uviedla, že odvolanie o.i. podala aj z dôvodu:

- využitia novôt v odvolacom konaní, doplnením lekárskej správy, ktorou žalobkyňa v čase podania žaloby a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nedisponovala (z obsahu vyplýva nepravdivosť skutkových tvrdení autorky Článku),
- návrhom zúženia pôvodného rozsahu výrokov III. a IV. z dôvodu zabezpečenia vykonateľnosti,
- nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie výrokov III. a IV..

8. Žalobkyňa v podanom odvolaní poukázala a aj citovala z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 84/2011 zo dňa 13.10.2011, v ktorom uviedol, „... Nie je vylúčené, že tým istým konaním, ktoré po smrti fyzickej osoby neoprávnené zasiahlo do osobnosti zomrelého (napr. jeho cti a dobrého mena), došlo zároveň k zásahu aj do osobnosti pozostalej osoby (napr. do jej práva na súkromie). Podľa okolností, za ktorých k takému konaniu došlo, prichádza do úvahy tak možnosť tzv. postmortálnej ochrany osobnosti zomrelého v zmysle ustanovenia § 15 Občianskeho zákonníka, ako aj možnosť ochrany osobnosti pozostalej osoby v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. ...“, sp. zn. 3 Cdo 134/2007 zo dňa 28.02.2008, ďalej citovala z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 3361/2007 zo dňa 21.01.2008 tiež sp. zn. 30 Cdo 4613/2007 zo dňa 13.01.2008, sp. zn. 28 Cdo 1524/2002 zo dňa 03.12.2002, sp. zn. 28 Cdo 2194/2002 zo dňa 24.04.2003, sp. zn. 25 Cdo 1778/2019 zo dňa 15.10.2019.

9. Žalobkyňa citovala ust. § 13 Občianskeho zákonníka a má zato, že výrokmi III. a IV. sa domáhala plne v súlade s citovaným ustanovením Občianskeho zákonníka, aby súd nariadil žalovanému do budúcnosti upustiť od obdobného konania ako konania spôsobeného zverejnením Článku, ktorým došlo k šíreniu nepravdivých skutkových tvrdení ako aj zverejneniu mena a priezviska, podobizne a iných písomností osobnej povahy v rozpore s tzv. zákonnou licenciou. Žalobkyňa považuje nesprávne právne posúdenie a nesprávne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie vo vzťahu k výroku III. k skutkovému dôvodu „že došlo k zneužitiu osobných údajov, písomností osobnej povahy a podobizne nebohého bez súhlasu a bez zákonnej licencie“, nakoľko pokiaľ súd prvej inštancie považuje za dôvodné na základe absencie súhlasu a zákonnej licencie odstránenie Článku a aj zdržanie sa jeho opätovného zverejnenia v rôznych formách, potom podľa názoru žalobkyne je absolútne dôvodné a osvedčené aj to, aby súd prvej inštancie vyhovel aj časti výroku IV.. Nakoľko pokiaľ ide o upustenie do budúcnosti obdobného zasahovania do práv na ochranu osobnosti, keďže súhlas udelený nebol, žalobkyňa si vzhľadom na medializáciu tejto udalosti, nevie predstaviť, že použitie či už mena a priezviska, písomností osobnej povahy alebo podobizne nebohého, v akomkoľvek kontexte vo vzťahu k tragickej udalosti, mohlo byť legitímne a aprobované v zmysle čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, keďže žalobkyňa tak aj nebohý sú súkromnými osobami nie verejného záujmu. Žalobkyňa nestojí o žiadnu obdobnú medializáciu, pričom sám konajúci súd prvej inštancie uviedol, že sa článok ako spravodajská reportáž mohol napísať aj ináč, čo by mohlo motivovať žalovaného v snahe opätovne získať čitateľnosť, publikovať iný článok s obdobným obsahom. Žalobkyňa považuje za zmätočné, aby na jednej strane súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti, ale zároveň neprikáže žalovanému aby od obdobného porušovania práva upustil do budúcnosti.

10. Žalobkyňa zdôraznila, že nie len nepravdivé, ale aj pravdivé tvrdenia môžu spôsobovať zásah do práva na ochranu osobnosti, ak sa týkajú výlučne osobnej, intímnej sféry, čo v danom prípade je jednoznačne naplnené, nakoľko išlo o opis skutočností výslovne intímneho charakteru a to strelných poranení tela nebohého, t. j. zásah do jeho telesnej integrity zo strany žalovaného opisovaním takých skutočností, ktorými chcel upútať pozornosť a zvyšovať si tak čitateľnosť na úkor nepriaznivého vývoja životných okolností nebohého a žalobkyne. Skutočnosť, či sa jedná o nepravdivé skutkové tvrdenie alebo neprímeraný hodnotiaci úsudok, alebo aj o pravdivé tvrdenie avšak týkajúce sa intímnej sféry, ktoré nemôže požívať ochranu čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, je v konečnom dôsledku na vyhodnotení konajúceho súdu prvej inštancie. Žalobkyňa riadne uviedla nepravdivé skutkové tvrdenia/neprímerané hodnotiace úsudky a tie identifikovala, pričom navrhla vypočuť aj pôvodcu týchto výrokov, preto je neprípustné prenášať dôkazné bremeno v tejto veci na žalobkyňu, ktorá mala osvedčovať akýmkoľvek spôsobom nepravdivosť tvrdení odborného (medicínskeho) charakteru. V rámci tzv. novôt v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, žalobkyňa doložila kompletnú lekársku správu nebohého v rámci ktorej sa neuvádzajú skutočnosti o ťažkom poranení pečene, ťažkom poranení obličky, či tvrdenia, že strela vyšla cez nohu.

11. K názoru súdu prvej inštancie o neurčitosti výrokov III. a IV. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žalobkyňa za použitia argumentum a contrario, keď podľa § 140 ods. 1, ods. 3 CSP v spojení s § 371 CSP, zmenila svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, keď de facto nedochádza k rozšíreniu uplatneného práva ale k jeho vyššej špecifikácii, k zúženiu uplatneného práva vo vzťahu k výrokom III. a IV. nasledovne:

Výrok III.

Žalovaný je povinný zdržať sa a upustiť a od ďalšieho pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX J. K., zomretý dňa 23.06.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu šírením nepravdivých skutkových tvrdení, neprímeraných hodnotiacich úsudkov ako aj pravdivých skutkových tvrdení intímnej osobnej povahy v súvislosti s výlučne hlboko osobnostnou integritou a súkromím nebohého, ktoré sú svojim významom totožné alebo obdobné tvrdeniam uvádzaným v článku s názvom „N. po I. L. L. I. K. S.Ž. L. A. U. na K.“ zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K.K.N.-po-I.-L.-L.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, že

- nebohého zasiahol náboj z guľovnice do oblasti chrbta;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie chrbtice;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie pečene;
- nebohému spôsobil výstrel ťažké poranenie obličky;
- strela z guľovnice vyšla cez nohu;

- nebohý bol s ťažkými zraneniami prevezený do nemocnice;
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Bojniciach;
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Martine
- nebohý bol hospitalizovaný v nemocnici v Bratislave;
- nebohý podstúpil vážne operácie;
- nebohý zomrel,

a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Výrok IV.

Žalovaný je povinný zdržať sa a upustiť od ďalšieho pokračovania v protiprávnom zasahovaní do jednotlivých čiastkových práv žalobkyne a nebohého K. A., dátum narodenia XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX J. K.I., zomretý dňa 23.06.2025, občan Slovenskej republiky na ochranu osobnosti, a to práva na súkromie, rodinný život, vážnosť, ľudskú dôstojnosť a osobnú integritu neoprávneným šírením informácií, ktoré sú svojim významom, podobou, obsahom či inak totožné alebo obdobné informáciám uvádzaným v článku s názvom „N. po I. L. L. I. K.. S. L. A. U. na K.“ zverejnený žalovaným dňa 17.07.2025 na webovej doméne <https://K..K..N.-po-I.-L.-L.J.-I.-K.-S.-L.-A.-U.-na-K.>, najmä

- mena a priezviska nebohého;
- podobizne nebohého;
- fotografie hrobu nebohého;
- miesta posledného odpočinku nebohého;
- fotografie smútočného oznámenia;
- informácie o smrti nebohého,

a to až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

12. V odsekoch 70. až 96. podaného odvolania žalobkyňa venovala pozornosť existencii zásahu spôsobilého vyvolať ujmu, v odsekoch 97. až 143. žalobkyňa venovala pozornosť testu proporcionality. V odsekoch 148. až 192. žalobkyňa uviedla skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán sporu vo vzťahu k výrokom III. a IV. s uvedením právnej teórie a súdnej praxe napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017, nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 311/07, sp.zn. III. ÚS 209/04, sp.zn. III. ÚS 271/05-9, sp.zn. III. ÚS 95/06-6, a ďalšie uvedené v odsekoch 183. až 192. podaného odvolania.

13. Žalobkyňa namieta, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je nezákonné pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) a tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). Súd prvej inštancie nevykonal žalobkyňou navrhované dôkazy, ktoré boli podstatné pre osvedčovanie tvrdených skutočností, najmä pokiaľ ide o prenos dôkazného bremena, kedy pravdivosť jednotlivých výrokov musí preukazovať žalovaný, čo súd prvej inštancie vyčítal žalobkyňi v odseku 36. napadnutého rozhodnutia. Dôkaz ktorý v tomto smere nebol vykonaný napriek tomu, že ho žalobkyňa navrhla je výsluch autorky Článku. Uviedla, že v prípade ak súd nevyhovie návrhu na vykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom, de iure dôjde k porušeniu tzv. PERNA TESTU podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aplikáciou tzv. Perna testu sa aktuálne zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci pod sp. zn. 1TdoV/5/2021 zo dňa 22.03.2022, predtým vo veci pod sp. zn. 1TdoV/4/2018 zo dňa 22.08.2018, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci pod sp. zn. I. ÚS 177/2021 zo dňa 04.08.2021. V prípade, ak súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy (I. ÚS 350/08). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v súdnom konaní avšak odmietnutie žiadosti o vykonanie stranou sporu navrhovaných dôkazov musí byť súdom náležite odôvodnené (II. ÚS 258/2012). Uvedený stav potom v konaní generuje existenciu tzv. opomenutého dôkazu, a na zistenie toho, či o opomenutý dôkaz ide sa v praxi používa tzv. Perna test (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESLP vo veci Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05). V ďalších odsekoch 204. až 230. podaného odvolania sa žalobkyňa venovala právnej teórii a súdnej praxe k otázke nevykonania navrhovaných dôkazov.

14. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný voči výroku I. a výroku II. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), písm. f), písm. g) CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie Mestského súdu Bratislava IV sp.zn. 56Cos/2/2025-66 zo dňa 05.08.2025 vo výroku I. a II. tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne a žalovanému voči žalobkyni prizná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Žalovaný uviedol, že si plne uvedomuje citlivosť predmetného súdneho konania a nespochybňuje, že strata blízkej osoby predstavuje pre žalobkyňu mimoriadne ťažké a bolestivé životné obdobie. V tejto súvislosti žalovaný vyjadril ľútosť nad okolnosťami, ktoré museli byť pre žalobkyňu emocionálne náročné, zároveň je však názoru, že jeho postup pri zverejnení Článku bol v súlade s platnou právnou úpravou, ako aj s pravidlami novinárskej etiky, pričom sledoval výlučne verejný záujem a informovanie verejnosti.

16. Žalovaný namietal test proporcionality vykonaný súdom prvej inštancie a v tejto súvislosti citoval odseky 24., 25. a 27. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a má za to, že súd prvej inštancie pri teste proporcionality neprihliadol na podstatné okolnosti prípadu (ktoré uviedol žalovaný neskôr), po zohľadnení ktorých by musel jednoznačne dôjsť k záveru, že k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, či zosnulého nedošlo. Následne sa žalovaný v odsekoch 9. až 33. venoval otázkam „KTO“, „O KOM“, „ČO“ a „AKO“ ktoré súd prvej inštancie v svojom rozhodnutí podrobil testu proporcionality a v odsekoch 34. a 35. konštatoval svoj záver o tom, že súdom prvej inštancie nedošlo k dodržaniu princípu proporcionality, nakoľko meno a priezvisko ako aj podobizeň zosnulého bola verejnosti známa ešte pred zverejnením Článku. A pokiaľ sa súdu javilo problematické práve len zverejnenie týchto údajov, nemal žalovanému uložiť povinnosť stiahnuť celý Článok. Uvedený postup súdu je zjavne neprimeraný a neproporcionálny. V prípade, ak by nariadenie neodkladného opatrenia spôsobilo neúmerné negatívne následky povinnému subjektu, tak by takéto neodkladné opatrenie nebolo proporcionálne k cieľu, ktorý sa jeho nariadením má docieľiť. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na právny názor súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého mal žalovaný právo zverejniť Článok, avšak bez uvedenia mena a priezviska zosnulého a fotografií.

17. Žalovaný k situácii, že bol oprávnený publikovať aj meno, priezvisko a fotografiu zosnulého, vrátane fotografie hrobu zosnulého, uviedol, že bol to práve bratranec zosnulého F. A., ktorý na svojej sociálnej sieti starostu, zverejnil vo viacerých statusoch plné meno a priezvisko zosnulého, jeho krvnú skupinu, ročník narodenia a aj miesto, kde bol v tom čase liečený. Na tejto sociálnej sieti bolo zverejnené aj parte obsahujúce plné meno, priezvisko a fotografiu zosnulého. Žalovaný má tak za to, že osobné údaje zosnulého sa stali verejnými ešte pred publikovaním Článku, čo spolu s ostatnými okolnosťami uvedenými v podanom odvolaní (najmä téma verejného záujmu a súvis s osobou p. K. ako osoby absolútneho verejného záujmu) oprávňovali žalovaného tieto údaje zverejniť. Žalovaný svoj názor oprel o rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/544/2014 zo dňa 14.06.2016, v zmysle ktorého je uverejnenie osobných údajov a fotografie osoby, ktorá bola obeťou tragédie, v súlade so zákonom (predmetný rozsudok sa zaoberá uverejňovaním osobných údajov a fotografií maloletej osoby, ktorá požíva vyššiu mieru ochrany). V preskúmvanej veci ide o osobné údaje a fotografie dospelé osoby, ktorá bola obeťou tragédie na poľovačke a so zreteľom na okolnosti možno nepochybne konštatovať, že žalovanému prináležalo legitímne právo informovať verejnosť prostredníctvom tlače o závažnej tragickej (hoci aj súkromnej rodinnej) udalosti, ktorá si vyžadovala upútanie pozornosti verejnosti v snahe o zabránenie vzniku podobných tragédií v budúcnosti. K zverejneniu smútočného oznámenia žalovaný uviedol, že smútočné oznámenie slúži na verejné oznámenie skutočnosti, že zosnulý zomrel a kedy bude mať pohreb. Aj z uvedeného dôvodu nie je dôvod utajovať smútočné oznámenie, respektíve ho pred publikáciou anonymizovať, nakoľko informácie z neho už boli verejnosti známe, čo bolo aj jeho účelom. Na základe uvedeného žalovaný nesúhlasí, že by zverejnenie smútočného oznámenia predstavovalo „zbytočný a neprimeraný“ zásah do osobnosti zosnulého, či jeho manželky. Fotografie boli publikované dôstojne a s ohľadom na pieteň, pričom zosnulý bol na fotografii zobrazený za života (fotografia z parte) a nie po smrti.

18. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého bol žalovaný oprávnený zverejniť Článok bez fotografií náhrobného kameňa zosnulého. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na skutočnosť, že médiá bežne informujú o smrti verejne známych osôb, ale aj o smrti bežných občanov, pričom v tejto súvislosti sú často publikované aj informácie o miestach ich posledného odpočinku, ale aj fotografie z pietnych miest (žalovaný doložil reálne informácie). Tiež dodal, že cintorín je verejný priestor a je verejne prístupný a žalovaný ako vydavateľ

periodickej tlače disponuje tzv. spravodajskými licenciami v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Citoval z Etického kódexu novinára, čl. V ods. 3 „... Na verejných vystúpeniach a zhromaždeniach je novinár oprávnený robiť textové, zvukové, zvukovo-obrazové aj obrazové záznamy bez výslovného súhlasu vystupujúcich osôb, ak nedochádza k porušeniu autorských práv alebo práv súvisiacich s autorským právom. Novinár môže rovnako postupovať aj pri vyhotovovaní záznamov a zbieraní informácií na verejných priestranstvách. ...“.

19. Žalovaný sa vyjadril k tvrdeniu súdu prvej inštancie ktorý mal za preukázané, že žalobkyňa sa svojich práv domáhala bezodkladne, keď predžalobnú výzvu adresovala žalovanému už nasledujúci deň po publikovaní Článku a žalobu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podala v priebehu dvoch týždňov od zverejnenia článku, s dôrazom na to, že od žalobkyne neobdržal žiadnu predžalobnú výzvu. Žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by predžalobnú výzvu žalovanému skutočne aj doručila.

20. V závere podaného odvolania žalovaný konštatoval, keďže nemohol bez svojej viny dôkazy uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a tak až v rámci odvolacieho konania navrhol, aby súd vykonal listinné dôkazy, ktoré tvoria prílohu tohto odvolania vrátane odkazov/internetové linky, ktoré sú obsiahnuté v tomto odvolaní.

21. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovaného, podaním zo dňa 14.10.2025 (č.l. 383) s tým, že s námietkami žalovaného nesúhlasí a navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalovaného zamietol a žalobkyňu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

22. K námietke žalovaného, že súd pri teste proporcionality neprihliadol na podstatné okolnosti prípadu, po zohľadnení ktorých by musel jednoznačne dôjsť k záveru, že k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, či zosnulého nedošlo, žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie sa dôvodne nezaoberal protiprávnosťou zásahu, čo má byť samo o sebe riešené až v merite veci, a zaoberal sa len tým, či žalobkyňa dostatočne osvedčila svoj naliehavý záujem na bezodkladnej úprave pomerov strán sporu. K posudzovanej otázke „KTO“, súd prvej inštancie konštatoval objektívnu skutočnosť, že žalovaný je vydavateľom. Skutočnosť, že sa na žalovaného vzťahuje jeho základné právo v zmysle čl. 26 ods. 2 Ústavy SR, vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

K posudzovanej otázke „O KOM“ sa žalobkyňa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že informácie o zosnulom boli zverejňované aj zo strany bratranca zosnulého F. A., ktorý je starostom Nitrianskeho Pravna; že informácie o zosnulom boli zverejňované aj vo vzťahu k osobe p. K., ktorý je osobou absolútneho verejného záujmu vo vzťahu ktorého bol zosnulý jeho zamestnancom; zosnulý má byť na základe vyššie uvedených dôvodov osobou tzv. relatívneho verejného záujmu. K uvedenému žalobkyňa uviedla, že účelom zverejnenia informácií o zosnulom pred tým, ako došlo k zverejneniu Článku, nebolo informovanie verejnosti ani snaha o zisk, ale išlo o nezištnú snahu pomôcť blízkej osobe rýchlou mobilizáciou a zverejnením výzvy na zbierku krvi pre zosnulého. K výzve sa pripojila aj žalobkyňa, čo je rozdiel zverejnenia prostredníctvom printového a online média žalovaného po tom, čo nebhý skonal. Žalobkyňa nikdy žiadny súhlas na zverejnenie nedala a žalovaný takýto súhlas nemôže prezumovať zo zúfalej snahy žalobkyne o záchranu života zosnulého manžela prostredníctvom verejnej výzvy na zbierku krvi. Žalobkyňa zdôraznila, že ona sama nemôže byť osobou relatívneho verejného záujmu skrz odvedenie rodinného vzťahu bratrancov F. A. a zosnulého.

K námietke žalovaného k nedodržaniu princípu proporcionality, že pokiaľ mohol informovať o skutočnosti verejného záujmu, tak potom nemalo dôjsť zo strany súdu k uloženiu povinnosti stiahnuť celý Článok, čo považuje žalovaný za neprimerané a neproporcionálne, žalobkyňa s uvedeným názorom nesúhlasí. Žalovaný koncipoval celý Článok preväzovaním údajov a informácií súkromného charakteru s inými informáciami, ktorými sa snažil bulvarizovať smrť zosnulého s prepojením na „vplyvného bratislavského podnikateľa“, a tak by bolo absolútne neúčelné a nevykonateľné odstraňovať len konkrétne časti vzájomne prepojeného obsahu tak ako ho koncipoval autor Článku a publikoval žalovaný. Žalobkyňa tiež zdôraznila, že pokiaľ ide o printovú verziu Článku, tak s touto už žalovaný nedokáže nič urobiť, pretože všetky výtlačky boli v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pravdepodobne distribuované/predané. Avšak pokiaľ ide o elektronický Článok, resp. jeho elektronickú verziu, poskytnutie požadovanej predbežnej ochrany je možné vykonať rýchlo, v snahe zabrániť ďalšiemu rozširovaniu protiprávneho zásahu.

K námietke žalovaného, že osobné údaje zosnulého sa stali „verejnými“ ešte predtým, ako ich zverejnil žalovaný v Článku, nakoľko „... bol to práve bratranec Zosnulého F. A., ktorý na svojej sociálnej sieti starostu zverejnil vo viacerých statusoch plné meno a priezvisko Zosnulého, jeho krvnú skupinu, ročník

narodenia a dokonca aj miesto, kde bol v tom čase liečený. Na tejto sociálnej sieti bolo zverejnené aj parte obsahujúce plné meno, priezvisko a fotografiu Zosnulého. ...“. V tejto súvislosti žalovaný poukázal a citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/544/2014 zo dňa 14.06.2016. Žalobkyňa k uvedenému poukázala na fakt, že predmetný rozsudok krajského súdu nebol predmetom prieskumu rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR alebo Ústavného súdu SR, pričom uvádzané argumenty pre nevyhovenie žaloby na ochranu osobnosti pozostalým rodičom, sú podľa názoru žalobkyne právne neudržateľné ako aj neaplikovateľné na prejednávajúcu vec, pretože vychádzajú len z odôvodnení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Žalobkyňa tiež konštatovala, že Článok, ktorý je predmetom tohto sporu, nie je spravodajskou reportážou, ale ide o bulvarizáciu smrti zosnulého v snahe vytvoriť senzáciu a to špekulatívnymi prepojeniami na bratislavského podnikateľa p. K., u ktorého bol zosnulý zamestnaný, s ktorým žalobkyňa nemala žiadny vzťah, preto tento zásah je nevyhnutné považovať za stany žalovaného za protiprávny.

K námietke žalovaného, ktorý tvrdí, že tento zásah je legitímny v rámci tzv. spravodajskej licencie, čo okrem iného podporuje aj tým, že smútočné oznámenie bolo na internete zverejnené zo strany F. A., bratranca zosnulého, žalobkyňa uviedla, že s uvedeným tvrdením nesúhlasí. Je predsa rozdiel, či smútočné oznámenie na sociálnej sieti zdieľa rodinný príbuzný, alebo či takéto oznámenie zdieľa informačné médium a to aj v rámci špekulatívneho prepájania na údajnú potrebu informovania o veciach resp. osobách absolútneho verejného záujmu vytváraním špekulatívnych konšpiračných teórií v čase, keď stále prebieha vyšetrowanie OČTK, ktoré nie je skončené. V tomto kontexte žalobkyňa poukázala na právne závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 1778/2019 zo dňa 15.10.2019.

K tvrdeniu žalovaného, že je pre média bežné zverejňovať miesta posledného odpočinku, žalobkyňa uviedla, že je vždy na rozhodnutí a posúdení každého v rámci aktívnej vecnej legitímácie, či sa bude alebo nebude proti takému zverejneniu brániť. Žalovaného nič neopravňuje vyhotovovať fotografie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti žalobkyne aj zosnulého len z toho dôvodu, že cintorín je verejný priestor, preto v tomto smere je potrebné skúmať aj kontext v akom sa miesto posledného odpočinku zverejňuje, t. j. či sa nejedná o špekulatívnu bulvarizáciu v snahe získania vlastného prospechu.

23. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobkyne, podaním zo dňa 24.10.2025 (č.l. 400) s tým, že s námietkami žalobkyne nesúhlasí a navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako žalovaný navrhol v podanom odvolaní.

24. Žalovaný reagoval na námietku žalobkyne v podanom odvolaní, ktorá považuje nesprávne právne posúdenie a nesprávne zistený skutkový stav na základe vykonaného osvedčovania (dokazovania) výroku III. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v tom zmysle, že pokiaľ súd prvej inštancie považuje za dôvodné na základe absencie súhlasu a zákonnej licencie odstránenie Článku a aj zdržanie sa jeho opätovného zverejnenia v rôznych formách, potom je absolútne dôvodné a osvedčené aj to, aby súd prvej inštancie vyhovel aj výroku IV. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia; pokiaľ ide o upustenie do budúcnosti obdobného zasahovania do práv na ochranu osobnosti; a tiež podľa názoru žalobkyne je dôležité zabrániť žalovanému, aby tieto materiály ďalej nešíril nielen vo vzťahu k Článku, ale akémukoľvek inému informovaniu ohľadom rôznych špekulácií, ktoré sa autor Článku snaží vytvárať v snahe zaujať a to poukazovaním na „vplyvného podnikateľa“ a pod., teda tieto informácie a podklady mali od počiatku ostať súkromnej povahy a nemalo by dochádzať ani v budúcnosti k prípadným úpravám nezákonne získaných písomností osobnej povahy a podobizní a pod., a tieto v budúcnosti šíriť. K uvedenému žalovaný uviedol, že k žiadnemu zásahu do osobnosti žalobkyne, či zosnulého nedošlo a z uvedeného dôvodu nemá opodstatnenie ani žalobkyňou navrhovaný výrok III. a výrok IV. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný tiež poukázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie v odseku 39. napadnutého rozhodnutia, v ktorom konštatoval, že výrok III. a výrok IV. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je neurčitý a nejasný, nakoľko nebolo dostatočne špecifikované, čo možno chápať pod „obdobným pokračovaním“. Rovnako súd prvej inštancie správne konštatoval, že okolnosti, za ktorých by v budúcnosti mohol žalovaný o nebohom manželovi žalobkyne informovať, sa môžu meniť, a súd nemôže žalovanému paušálne zakázať publikovanie informácií o nebohom manželovi žalobkyne v iných súvislostiach. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že smrť zosnulého je bez akýchkoľvek pochybností predmetom verejného záujmu, k čomu dospel aj súd v odseku 33. napadnutého rozhodnutia, keďže zosnulý zomrel za okolností, ktoré sú predmetom vyšetrowania polície (zomrieť mal na následky strelných poranení zbrane patriacej osobe absolútneho verejného záujmu a to známemu podnikateľovi F. K., ktorý mal byť v čase nehody so zosnulým v aute). Niet pochyb o

tom, že Článok predstavoval legitímnu tému verejného záujmu, o ktorej nie je možné en block zakázať informovať tak, ako to navrhuje žalobkyňa, nakoľko by sa jednalo o cenzúru. Uvedené platí o to viac, že v budúcnosti bude predmetom verejného záujmu aj informovanie verejnosti o výsledkoch trestného vyšetrovania v takto závažnej nehode. K právnej otázke cenzúry, žalovaný poukázal a aj citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/41/2021 zo dňa 13.05.2021 s citáciou a nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 42/09 zo dňa 02.06.2009 a nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 171/12 zo dňa 15.05.2012. V kontexte uvedeného má žalovaný za to, že žalobkyňou navrhované výroky III. a IV. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia predstavujú neprípustnú cenzúru v rozpore s Ústavou SR, ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, nakoľko médiám v zásade nemožno ukladať absolútne zákazy informovať smerom do budúcnosti, nakoľko dotknuté osoby disponujú širokou paletou právnych prostriedkov ochrany pre prípad, ak by sa médiá dopustili porušenia.

V časti svojho vyjadrenia 3.2. a 3.3. sa žalovaný venoval vecným výrokom z Článku, ku ktorým sa žalobkyňa v rámci podaného odvolania voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení vyjadrila. Nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu, vyjadrenie v tejto časti nemá vplyv na rozhodnutie o neodkladnom opatrení (skutkové okolnosti v tejto časti budú mať význam v konaní vo veci samej), preto odvolací súd túto časť vyjadrenia z dôvodu hospodárnosti konania, neuvádza.

K návrhu žalobkyne na vykonanie dokazovania vo veci návrhu neodkladného opatrenia, ktorá k odvolaniu pripojila lekársku správu, ktorou preukazuje údajnú nepravdivosť napadnutých výrokov a tiež navrhla výsluch autorky Článku, žalovaný uviedol, že v prípade neodkladných opatrení platí, že k návrhu musia byť pripojené všetky listiny, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva (§ 326 ods. 2 CSP). Uvedené bezprostredne súvisí so zjednodušeným a skráteným procesom rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v zákonom vymedzenej lehote (§ 328 ods. 2 CSP), preto súd spravidla rozhodne bez výsluchu a vyjadrenia strán, bez nariadenia pojednávania a na základe skutočností osvedčených z predložených listín. To, prirodzene, kladie zvýšené nároky na kvalitu a presvedčivosť návrhu, s dôrazom na zodpovednosť navrhovateľa za vlastnú procesnú aktivitu.

K návrhu žalobkyne na zmenu petitu návrhu o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý oprela o rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Co/31/2024 zo dňa 30.04.2024, žalovaný uviedol, že v danej veci išlo o na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a to s požiadavkou o zabezpečenie pohľadávky v nižšom/menšom rozsahu, než bolo požadované v pôvodnom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Podľa názoru žalovaného, takýto úkon má bližšie k čiastočnému späťvzatiu žaloby podľa § 144 CSP, než k zmene žaloby podľa § 139 CSP. V tejto súvislosti žalovaný citoval ust. § 139 CSP s dôrazom na jeho odborný výklad „... Navrhovaná právna úprava predstavuje precizáciu inštitútu zmeny žaloby oproti doterajšej právnej úprave, vrátane koncepčného riešenia, že za zmenu žaloby sa nepovažuje len zmena tzv. petitu (žalobného návrhu-§ 128), ale aj akékoľvek zásahy, doplnenie, upresnenie uplatneného nároku alebo skutočností, o ktoré žalobca uplatnený nárok opiera sa bude považovať za zmenu žaloby. Rovnako sa za zmenu žaloby nepovažuje taký procesný úkon žalobcu, ktorým sa mení nárok uplatnený podľa osobitných ustanovení hmotného práva (typický pre prípady tzv. iudicium duplex) ako je vyporiadanie spoluvlastníckych vzťahov, vyporiadanie práva k neoprávnenej stavbe a pod. ...“. V kontexte uvedeného žalovaný uviedol, že žalobkyňa sa v pôvodnom petite vo výroku III. a IV. dožadovala výslovne len upustenia od tvrdeného zasahovania do práv zosnulého a žalobkyne, avšak v zmenenom petite žalobkyňa ponecháva požiadavku na upustenie od pokračovania v tvrdenom zasahovaní do jej práv a práv zosnulého, a svoj nárok rozširuje o požiadavku zdržania sa ďalšieho zasahovania do jej práv a práv zosnulého určitým, resp. neurčitým protiprávnym konaním. Ďalej žalobkyňa v pôvodnom petite požadovala upustenie od tvrdeného zasahovania do práv predovšetkým šírením nepravdivých skutkových tvrdení v súvislosti s osobu zosnulého. V zmenenom petite, okrem pôvodnej požiadavky na upustenie od tvrdeného zasahovania do práv žalobkyne a práv zosnulého šírením nepravdivých skutkových tvrdení, žalobkyňa požaduje aj úplne nový zákaz šírenia neprimeraných hodnotiacich úsudkov, ako aj pravdivých tvrdení intímnej povahy. Na základe uvedeného žalovaný je názoru, že zmena petitu, ktorú sa žalobkyňa v odvolacom konaní pokúša presadiť pod zúžením a špecifikáciou návrhu, je v skutočnosti potrebné považovať za neprípustnú zmenu žaloby/návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 371 CSP, pozostávajúcu z rozšírenia uplatňovaného nároku, jeho doplnenia a čiastočného upresnenia.

Žalovaný poukázal na procesnú diligenciu a to právo iniciovať konanie a vymedziť jeho predmet, s čím je spojená aj zodpovednosť. Zmenou žaloby je v zmysle § 140 CSP rozšírenie uplatneného práva, uplatnenie iného práva a podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Nová úprava sporového procesu zmenu žaloby v odvolacom konaní nepripúšťa. Neprípustnosť tejto dispozície so žalobou je logická. Vec sa nachádza v odvolacom konaní, cieľom a úlohou ktorého

je prieskum rozhodnutia a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Ide teda o preskúmanie správnosti a udržateľnosti postupu a rozhodnutia v konaní o predmete konania tak, ako bol vymedzený v čase vydania napadnutého rozhodnutia, čo je podstata odvolacieho konania. Ak by bolo možné pripustiť zmenu žaloby v odvolacom konaní a súd by túto zmenu pripustil, znamenalo by to, že prieskum, ktorý má uskutočniť odvolací súd, sa stáva irelevantným, nakoľko irelevantným sa stal doterajší procesný postup (celý alebo jeho časť), ako aj napadnuté rozhodnutie (celé alebo jeho časť). Uvedené závery, podľa názoru žalovaného, možno analogicky uplatniť aj na zmenu návrhu na nariadenie neodkladného oparenia.

25. Žalobkyňa sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného zo dňa 24.10.2025, ďalším podaním zo dňa 09.02.2025 (poznámka súdu: správne má byť uvedený rok 2026), doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.02.2026, v ktorom reagovala skutkovou a právnou argumentáciou zhodnou z predchádzajúceho vyjadrenia.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania žalobkyne aj žalovaného boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne a ani odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako rozhodnutie vecne správne.

27. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

28. Podľa § 324 ods. 3 CSP, neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

29. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

30. Podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

31. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

32. Podľa § 326 ods. 2 CSP, k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

33. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

34. Podľa § 329 ods. 1 vety prvej CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

35. Podľa § 329 ods. 2 CSP, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

36. Inštitút neodkladného opatrenia má výnimočný charakter a pri jeho rozhodovaní prevláda požiadavka rýchlosti nad formálnym postupom pri dokazovaní a zisťovaní skutkových okolností potrebných pre vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej, preto súd rozhoduje spravidla len na základe listín predložených stranou sporu o vydanie neodkladného opatrenia. Odvolací súd vychádza z názoru, že zmyslom nariadenia neodkladného opatrenia je dočasná úprava pomerov strán sporu (nie s konečnou platnosťou), pričom musí byť poskytnutá ochrana tomu, kto o nariadenie neodkladného opatrenia žiada, ako aj tomu, voči ktorému neodkladné opatrenie smeruje. Vyžaduje sa, aby navrhovateľ osvedčil súdu základné skutočnosti, teda nárok a aby osvedčil aj pravdepodobnosť možného ohrozenia výkonu rozhodnutia. Súd tieto okolnosti v rámci konania o nariadení neodkladného opatrenia je povinný zvážiť,

pričom však pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení nie je povinný vykonávať dokazovanie a to ani výsluchom účastníkov (§ 329 ods. 1 CSP). Musí vychádzať zo skutočností, preukázaných alebo osvedčených stranou sporu. Opísaním rozhodujúcich skutočností musí navrhovateľ neodkladného opatrenia osvedčiť rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje dôvodnosť a neodkladnosť návrhu, a vecnou argumentáciou presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia účelu ochrany, ktorý je pre inštitút neodkladného opatrenia principiálny. Miera osvedčenia potreby ochrany sa riadi naliehavosťou jej riešenia čo najrýchlejšie a najefektívnejšie vykonať okamžitý zásah súdu pre riešenie danej situácie. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti strán ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

37. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha (princíp efektívnosti), či navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, či právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (§ 324 ods. 3 CSP). Pre nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

38. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v zmysle princípov a zásad uvedených v odsekoch 36. a 37. tohto rozhodnutia postupoval a vo veci neodkladného opatrenia rozhodol. Súd prvej inštancie vykonal test proporcionality na základe predložených dôkazov, ako vyplýva z odsekov 27. až 31. napadnutého rozhodnutia a v odseku 32. vyhodnotil závery vykonaného testu proporcionality, za účelom vyhodnotenia miery pravdepodobnosti úspechu navrhovateľky neodkladného opatrenia, v konaní o veci samej. Samotný ústavný súd už vyslovil svoj právny názor o tom, že neakceptuje postup, v rámci ktorého sa skúmanie nároku vo forme osvedčenia odkáže na konanie vo veci samej (sp zn III ÚS 139/2022 a sp.zn. III ÚS 458/2022). Samozrejme, že v rámci konania vo veci samej, test proporcionality bude vykonaný opätovne s dôrazom na riadne vykonané dokazovanie na základe procesných útokov a obrany sporových strán.

39. Námietku žalobkyne uvedenú v odseku 9. tohto rozhodnutia, vo vzťahu k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti výrokov III. a IV., ktoré súd prvej inštancie zamietol pre nemožnosť nariadiť žalovanému do budúcnosti upustiť od obdobného konania ako konania spôsobeného zverejnením Článku, čo by bolo v rozpore s tzv. zákonnou licenciou, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

39.1. Žalobkyňa svoj návrh o nariadenie neodkladného opatrenia (uloženie povinnosti žalovanému do budúcnosti) oprela o ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré sa aplikuje v rámci konania vo veci samej. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, má uloženie povinnosti do budúcnosti (ex nunc) dočasný charakter, posudzuje sa vždy individuálne s dôrazom na cieľ aký sa neodkladným opatrením sleduje. Preto sa kladie mimoriadny dôraz na formuláciu petitu návrhu neodkladného opatrenia.

39.2. To, že uloženie povinnosti voči vydavateľovi novín (tlača alebo internetového portálu) so zameraním na jeho budúce správanie je právne možné, ide však o mimoriadny zásah do slobody prejavu a tlače, ktorý podlieha prísnemu testu proporcionality, a takéto exaktné posúdenie je možné len v rámci konania vo veci samej.

39.3. Pri neodkladnom opatrení je možné uložiť zákaz vydavateľovi zverejňovať informácie len pre určitý časový úsek (napr. do právoplatne skončenia konania vo veci samej) za splnenia zákonných podmienok: - potreba bezodkladnej úpravy pomerov, t.j. existencia reálnej a bezprostrednej hrozby o tom, že ak súd nezasiahne, dôjde k nenapraviteľnej ujme (napr. na cti, súkromí, ...);

- petit návrhu musí byť konkrétny, presne špecifikovaný v tom, akých informácií, článku alebo témy sa zákaz týka, lebo nie je možné plošne zakázať vydavateľovi písať o určitej osobe (tzv. „gagging order“), musí ísť o obmedzenie konkrétnych nepravdivých tvrdení alebo zásahov do súkromia (jasná špecifikácia toho, čo presne sa zakazuje).

39.4. Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené v čl. 26 Ústavy SR. Sloboda prejavu novinára, je slobodou, ktorá je zaručená Ústavou SR a je upravená aj zákonom č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve (tlačový zákon). Tlačový zákon je jedným z obmedzení (resp. regulácií) tejto slobody, aby sa predišlo šíreniu dezinformácií a porušovaniu osobnostných práv.

39.5. Ochrana osobnosti je právom zaručeným v čl. 16 ods. 1 a čl. 19 Ústavy SR. Okrem Ústavy SR je právo na ochranu osobnosti upravené aj v § 11 Občianskeho zákonníka, ktoré zakotvuje, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

39.6. Medzi realizovaním práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti musí byť proporcionálny vzťah.

39.7. Vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú osobami, ktoré sú zodpovedné za obsah toho čo publikujú. Novinári sú povinní poskytovať informácie týkajúce sa verejného záujmu, o čom sa vyjadril aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II ÚS 558/2012 zo dňa 28.02.2013. Právo novinárov na použitie osobných prejavov a informácií o osobe v masovokomunikačných prostriedkoch je zakotvené v ust. § 12 Občianskeho zákonníka. Ide o takzvané zákonné licencie. Zákonná licencia spočíva v tom, že na úradné účely, vedecké a umelecké účely a na účely tlačového, filmového, rozhlasového a televízneho spravodajstva sa podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy môžu vyhotoviť a primeraným spôsobom použiť aj bez privolenia fyzickej osoby, použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

39.8. Pri posúdení, či využitím slobody prejavu bol vykonaný neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je potrebné aplikovať kritériá: (1) či bol vykonaný zásah do práva na ochranu osobnosti a (2) či bol zásah proporcionálny. Najprv je potrebné skúmať, či vôbec došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Ak sa zistí, že k zásahu došlo, je potrebné skúmať, či bol zásah proporcionálny.

39.9. Otázku, aké kritérium zvoliť na posúdenie proporcionality zásahu, riešil Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 152/08 zo dňa 15.12.2009 podľa ktorého „... Test proporcionality je klasicky založený na nasledujúcich troch krokoch. Prvým krokom (A) je test dostatočne dôležitého cieľa (test of legitimate aim/effect), teda test vhodnosti (Geeignetheit) - či zásah smeruje k cieľu, ktorý je dostatočne dôležitý na ospravedlnenie zásahu; a test racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu - či daným prostriedkom (obmedzením slobody prejavu) je možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ (ochranu cti). Druhým krokom (B) je test nevyhnutnosti (test potrebnosti použitia daného prostriedku zásahu (Erforderlichkeit), test of necessity, test of subsidiarity) - teda či nebolo možné použiť šetrnejší zásah. Napokon tretím krokom (C) je test proporcionality v užšom slova zmysle (Angemessenheit, test of proportionality in strict sense, proportionate effect), ktorý zahŕňa jednak (C1) praktickú konkordanciu (praktickú súladnosť), t.j. test zachovania maxima z oboch základných práv, ako aj (C2) tzv. Alexyho vážiacej formulu, vážiacej vzorec. Príkladom praktickej súladnosti môže byť situácia, keď obec namiesto toho, aby zakázala zhromaždenie z dôvodu, že na danom mieste sa v tom istom čase koná iné zhromaždenie, umožní napríklad za asistencie polície konanie oboch. (A) Uvedený zásah možno považovať za vhodný, pretože umožňuje dosiahnuť legitímny cieľ, ochranu iného základného práva, a to práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti. (B) Zásah je nevyhnutný, pretože žalobca si svoju osobnosť chránil adekvátnym prostriedkom, žalobou o ochranu osobnosti. (C.1) V uvedenom prípade, vyplývajúci z jeho podstaty, nebolo možné zachovať obidve práva popri sebe. Pri strete práva na ochranu osobnosti v konaniach o ochranu osobnosti a slobody prejavu sú odpovede A, B a C1 v zásade automatické. Kľúčovou je teda vážiaca formula. (C.2) Vážiaca formula pracuje s trojstupňovou stupnicou hodnôt: „nízka“, „stredná“ a „podstatná“. Intenzita zásahu do jedného základného práva sa meria s mierou uspokojiteľnosti druhého práva v kolízii, pričom intenzita zásahu a miera uspokojenia nadobúdajú jednu z hodnôt - „nízka“, „stredná“ a „podstatná“. V prerokovanej veci bola intenzita zásahu do práva sťažovateľa podstatná, pretože išlo o článok novinára, ktorý sa týkal otázok verejného záujmu, kritiky rozhodovacej činnosti súdov a v zásade išlo o hodnotový súd. Miera uspokojiteľnosti práva na ochranu osobnosti žalobcu vyplýva z odpovedí na test s otázkami kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovoril. ...“.

Inak povedané, test proporcionality zahŕňa test vhodnosti, test potrebnosti a test primeranosti v užšom zmysle.

Testom vhodnosti sa posudzuje, či aplikovaním slobody slova možno dosiahnuť sledovaný cieľ. Je potrebné pritom vychádzať z účelu, napríklad pri konkrétnom článku je potrebné posúdiť, či zásah, ktorý

článok vyvolal bol potrebný. Napríklad pri karikatúre je aj preháňanie súčasťou sledovaného cieľa. Ale aj v tomto prípade je potrebné zabezpečiť, aby karikatúra nepresiahla medze primeranosti v pomere k sledovanému cieľu kritiky.

Testom nevyhnutnosti sa posudzuje, či miera zásahu je primeraná sledovanému cieľu. Ak je publikovaný článok o určitej osobe, je potrebné napríklad posúdiť, či bolo vzhľadom na cieľ článku potrebné uviesť napríklad fotografie osoby zo súkromia, podrobnosti z jej súkromného života, a podobne.

Testom primeranosti v užšom zmysle sa posudzuje praktická súladnosť a Alexyho vážiaca formula. Praktická súladnosť znamená zachovanie maxima z oboch strán. Teda, či pri strete nebolo jedno z práv neprimerane obmedzené na úkor druhého, čo sa týka kvantít zachovania práva, teda, či z jedného práva nezostalo neprimerane málo vzhľadom na druhé právo. Ďalej je potrebné posúdiť takzvanú Alexyho vážiacu formulu, teda či intenzita zásahu do práva bola nízka, stredná alebo podstatná. Prítom sa uplatňujú otázky kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovoril.

39.10. V súvislosti so zásahom do práva na ochranu osobnosti je potrebné uviesť, že miera oprávneného zásahu nie je rovnaká pri verejne známej osobe a pri osobe verejne neznámej. Verejne známa osoba, napríklad politik, musí strpieť vyššiu mieru zásahu do svojho súkromia a prejavov svojej osoby ako osoba súkromná. Pri verejnej osobe sú aj súkromné skutočnosti, ako je napríklad vzdelanie osoby, s kým sa osoba stýka a podobne, dôležité pre verejnosť, aby mohla posúdiť, či je osoba spôsobilá zastávať verejnú funkciu. Zásah do súkromného života musia strpieť aj iné osoby verejne známe, napríklad speváci, politici a pod..

39.11. Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery, je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak bez úpravy vzťahov súdom, by strane sporu hrozila nenapraviteľná alebo len ťažko napraviteľná škoda, či ujma, dochádzalo by k porušovaniu alebo ohrozovaniu jej práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozilo zhoršenie jej práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozba zhoršenia jej právnej pozície do takej miery, že sa jej viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu. Požadované obmedzenie musí byť primerané a nesmie nad nevyhnutnú mieru limitovať dotknutú osobu, resp. poskytovať navrhovateľovi neodkladného opatrenia neadekvátnu výhodu. Zmyslom neodkladného opatrenia je poskytnúť dočasnú ochranu oprávnenej strane sporu a zabrániť zhoršovaniu jej postavenia, a to napriek tomu, že súd nemá náležite zistený skutkový stav, pričom musí prihliadať nielen na ochranu oprávnených záujmov toho, kto o nariadenie neodkladného opatrenia žiada, ale tiež musí prihliadnuť na ochranu toho, proti komu má navrhované neodkladné opatrenie smerovať.

39.12. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením v odseku 39. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd jasne a v logických súvislostiach uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil, t.j. prečo návrhu v časti petitu III. a VI. nevyhovel. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je v súlade s právnou teóriou uvedenou v odseku 39.1. až 39.6. tohto rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobkyňa žiadnym spôsobom neosvedčila a ani netvrdila, že by žalovaný plánoval pokračovať vo zverejňovaní článkov, ktorými by zasahoval do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela. Odvolací súd len dopĺňa, že žalobkyňa neosvedčila existenciu takých konkrétnych úkonov na strane žalovaného, v dôsledku ktorých sa možno dôvodne obávať ďalšieho zverejňovania článkov žalovaným, ktorými by mohol zasahovať do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela.

39.13. Odvolací súd prisvedčil súdu prvej inštancie aj ďalšej skutočnosti pre ktorú návrhu v časti petitu III. a VI. nevyhovel, a to, že petit návrhu v týchto častiach je neurčitý.

39.14. Žalobný petit musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Ak by súd prevzal neurčitý petit do svojho rozhodnutia, malo by to za následok, že rozhodnutie súdu by bolo nevykonateľné.

40. Žalobkyňa poukázala, tak ako je uvedené v odseku 10. tohto rozhodnutia, že riadne uviedla nepravdivé skutkové tvrdenia/neprimerané hodnotiace úsudky a tie identifikovala, pričom navrhla vypočúť aj pôvodcu týchto výrokov.

40.1. K uvedenému odvolací súd musí konštatovať, tak ako už uviedol v odseku 36. tohto rozhodnutia, že v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale rozhoduje spravidla len na základe listín predložených stranou sporu. Preto sa vyžaduje, aby navrhovateľ osvedčil súdu základné skutočnosti, teda nárok a aby osvedčil aj pravdepodobnosť možného ohrozenia výkonu rozhodnutia. Takže uvedená námietka nie je dôvodná.

41. Námietku žalobkyne uvedenú v odseku 13. tohto rozhodnutia, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je nezákonné pretože súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy (napr. návrh žalobkyne

na výsluch autorky Článku), potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

41.1. Opäť odvolací súd poukazuje na to, že neodkladným opatrením je možné upraviť pomery strán sporu iba v prípade, že potreba ich úpravy je neodkladná. Požiadavka neodkladnosti musí vyplývať z aspoň osvedčenej existencie bezprostrednej hrozby ujmy, ktorej osvedčenie je preto nevyhnutným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia. Vzhľadom na povahu neodkladného opatrenia ako operatívneho preventívneho prostriedku brániaceho bezprostredne hroziacej ujme, nie je pre rozhodnutie potrebné zisťovať skutkový stav veci dokazovaním, teda jednoznačným preukázaním tvrdenej skutočnosti, ale je postačujúce, pokiaľ nie sú o rozhodujúcich skutočnostiach zásadné pochybnosti (tzv. osvedčenie rozhodujúcich skutočností). Preto v konaní o nariadenie neodkladného je zaužívaný pojem „osvedčenie“, lebo zmyslom nariadenia neodkladného opatrenia je dočasná úprava pomerov strán sporu (nie s konečnou platnosťou). Inak povedané, zisťovanie skutkového stavu veci pre účely rozhodovania o neodkladnom opatrení, nevyžaduje proces dokazovania v kvalite potrebnej pre rozhodnutie vo veci samej, preto k porušeniu pravidiel dokazovania nedošlo.

42. Žalobkyňa uviedla, že odvolanie podala aj z dôvodu využitia novôt v odvolacom konaní, doplnením lekárskej správy, ktorou žalobkyňa v čase podania žaloby a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nedisponovala; návrhom zúženia pôvodného rozsahu výrokov III. a IV. ako je uvedené v odseku 7. tohto rozhodnutia.

42.1. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

42.2. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie (I. ÚS 10/2017). Tzv. novoty v odvolacom konaní, možno uplatniť len za podmienok uvedených v § 366 CSP, a len do konca lehoty na podanie odvolania. Túto časovú podmienku žalobkyňa splnila.

42.3. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že novoty ktoré žalobkyňa uviedla v podanom odvolaní, sa týkajú konania vo veci samej (pre zistenie skutočného stavu veci) a tak neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu v jej prospech vo veci návrhu neodkladného opatrenia vo výrokoch III. a IV., v ktorých súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (že žalobkyňa žiadnym spôsobom neosvedčila a ani netvrdila, že by žalovaný plánoval pokračovať vo zverejňovaní článkov, ktorými by zasahoval do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela a tiež, že petit návrhu v týchto častiach je neurčitý). Vzhľadom na uvedené, odvolací súd na predmetnú novotu neprihliadal.

43. K návrhu žalobkyne na zmenu petitu návrhu o nariadenie neodkladného opatrenia v časti výrokov III. a IV., uvedené v odseku 11. tohto rozhodnutia, odvolací súd akcentuje na ust. § 371 CSP, podľa ktorého žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Z uvedeného tak vyplýva, že žalobca môže počas konania so súhlasom súdu prvej inštancie meniť žalobu. Tým sa zachováva základná právna zásada dvojinštančnosti súdneho konania, ktorá sporovým stranám zaručuje právo na preskúmanie prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom na základe odvolania. Zabezpečuje tým nápravu prípadných chýb v konaní alebo pri dokazovaní a zvyšuje spravodlivosť a zákonnosť rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd na predmetnú zmenu petitu neprihliadal. Bude úlohou súdu prvej inštancie sa s návrhom na zmenu petitu návrhu o nariadenie neodkladného opatrenia v časti výrokov III. a IV., vysporiadať.

44. Námietku žalovaného, ktorý podal odvolanie voči výrokom I. a II. napadnutého rozhodnutia, a namietal test proporcionality vykonaný súdom prvej inštancie v odsekoch 24., 25. a 27. napadnutého rozhodnutia, keď podľa názoru žalovaného, súd prvej inštancie nedodrжал princíp proporcionality, nakoľko meno, priezvisko ako aj podobizeň zosnulého bola verejnosti známa ešte pred zverejnením Článku; a pokiaľ sa súdu javilo problematické práve len zverejnenie týchto údajov, nemal žalovanému uložiť povinnosť stiahnuť celý Článok. Námietka žalovaného je uvedená v odseku 16. tohto rozhodnutia, ktorú odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

44.1. Odvolací súd v odseku 38. tohto rozhodnutia uviedol, že samotný test proporcionality by mal byť predmetom dokazovania v konaní vo veci samej. Pri neodkladnom opatrení rozhoduje súd len na základe osvedčenia rozhodujúcich skutočností („... Všeobecný súd tak nemusí pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností dbať na všetky formality, ako to je pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. ...“ ÚS SR sp zn III ÚS 294/2020).

44.2. Judikatúra ustanovila predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia:

- osvedčenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy
- osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana
- vzťah navrhovaného neodkladného opatrenia k predmetu konania vo veci samej
- princíp efektivity a proporcionality
- princíp subsidiarity.

44.3. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, ďalej sa vyhodnocuje potreba neodkladnej úpravy pomerov a napokon sa skúma, či žiadané opatrenie spĺňa princíp efektivity, ako aj proporcionality (sp. zn. IV ÚS 620/2021).

44.4. Subsidiarita týkajúca sa nariadenia neodkladných opatrení je síce výslovne upravená len vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, avšak podľa právneho názoru ústavného súdu je aplikovateľná aj vo vzťahu k iným inštitútom, prostredníctvom ktorých môže byť dosiahnutá účinná súdna ochrana (sp. zn. IV ÚS 13/2020 a sp.zn. I ÚS 257/2019).

44.5. Miera osvedčenia sa vždy riadi danou situáciou a najmä naliehavosťou jej riešenia (NS SR sp. zn. 5 Cdo 91/2012, sp.zn. 3 Cdo 338/2009, sp.zn. 3 Cdo 149/2010, ÚS SR sp.zn. I ÚS 187/2023).

44.6. Postačuje, že osvedčené skutočnosti sa javia ako nanajvyš pravdepodobné (sp.zn. I. ÚS 102/2005, sp.zn. III. ÚS 298/2008, sp.zn. I. ÚS 358/2021).

44.7. Hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí na strane súdu viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovenia žalobe je v danom štádiu konania vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia (NS SR sp. zn. 1 Obo 8/2019, sp.zn. 1 Obdo 79/2020).

44.8. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže navrhovateľ neodkladného opatrenia dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou (ÚS SR sp. zn. IV ÚS 490/2022).

44.9. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením v odseku 25. až 35. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd jasne a v logických súvislostiach uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri teste proporcionality riadil a danú vec správne právne posúdil, t.j. že návrh o nariadenie neodkladného opatrenia v časti petitu I. a II. je dôvodný. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je v súlade s právnou teóriou a súdnou praxou uvedenou v odseku 39.9. až 39.11. a 44.1. až 44.8. tohto rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobkyňa dostatočne osvedčila tvrdené skutočnosti o tom, že žalovaný zverejnením Článku zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej nebohého manžela, čo súdu stačilo k tomu, aby návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti výrokov I. a II. vyhovel.

45. Žalovaný sa v rámci podaného odvolania vyjadril k situácii, že bol oprávnený publikovať aj meno, priezvisko a fotografiu zosnulého, vrátane fotografie hrobu zosnulého a ďalšie skutočnosti uvedené v odseku 17. tohto rozhodnutia.

45.1. Odvolací súd je názoru, že vyjadrenie žalovaného v tejto časti podaného odvolania bude predmetom konania vo veci samej a nie je spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení vo výrokoch I. a II., v ktorých súd prvej inštancie neodkladné opatrenie nariadil.

46. Námietku žalovaného, že nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého bol oprávnený zverejniť Článok bez fotografií náhrobného kameňa zosnulého, uvedenú v odseku 18. tohto rozhodnutia, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

46.1. Pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení súdy vždy balansujú medzi právom na ochranu osobnosti/súkromia a právom na slobodu prejavu, a preto je vždy úlohou súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby bolo presvedčivé.

46.2. Sloboda prejavu a právo na informácie sa zaručujú podľa čl. 26 Ústavy, pričom ústavou upravené (a pritom jediné) obmedzenia ich výkonu sú upravené v čl. 26 ods. 4 Ústavy. Medzi tieto obmedzenia patrí aj „ochrana práv a slobôd iných“. Pri uplatňovaní týchto základných práv ide o vytvorenie primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na súkromie toho, o ktorom sa

informácie získavajú, pričom sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv.

46.3. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva jasné a výstižné vysvetlenie, ako súd posúdil podstatné skutočnosti. Rozhodnutie nevykazuje ani známky nepreskúmateľnosti a podľa názoru odvolacieho súdu, zodpovedá požiadavkám vyplývajúcich z § 220 ods. 2 CSP.

46.4. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými sporovými stranami.

46.5. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (sp.zn. IV. ÚS 115/03, sp.zn. III. ÚS 204/04).

46.6. S poukazom na uvedené súdnu prax a obsah napadnutého rozhodnutia, odvolací súd je názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa všetky hodnotiace kritéria pre rozhodnutie.

47. Žalovaný v závere podaného odvolania, uvedené v odseku 20. tohto rozhodnutia konštatoval, keďže nemohol bez svojej viny dôkazy uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a tak až v rámci odvolacieho konania navrhol, aby súd vykonal listinné dôkazy, ktoré tvoria prílohu odvolania vrátane odkazov/internetové linky, ktoré sú obsiahnuté v tomto odvolaní.

47.1. Z procesného charakteru návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, že súd rozhoduje len na základe osvedčenia rozhodujúcich skutočností predložených navrhovateľom (súd nemusí dbať na všetky formality ako pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej) a tak druhá procesná strana môže logicky reagovať až po rozhodnutí súdu, ak návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovie, kedy sa rozhodnutie doručuje protistrane a tá sa prvýkrát dozvie o rozhodnutí, a má tak právo v súlade so zákonom na vec reagovať. Preto je pochopiteľné, že žalovaný na predmetné rozhodnutie mohol reagovať až po jeho doručení a využiť všetky procesné prostriedky na svoju obranu, a tak na predložené dôkazy žalovaným, odvolací súd pri svojom rozhodnutí prihliadal.

48. S poukazom na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR odvolací súd uvádza, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky/námietky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (stranami sporu). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Uvedené analogicky platí aj pre rozhodnutie o neodkladnom opatrení.

49. Krajský súd v Bratislave po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností danej veci, vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne ako aj žalovaného za nedôvodné, nespôsobilé zmeniť správny právny záver súdu prvej inštancie, a keďže nezistil zákonné podmienky na zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani na jeho zrušenie, napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 CSP potvrdil.

50. O nároku na náhradu trov konania, vrátane konania o neodkladnom opatrení v spojení s odvolacím konaním, rozhodne súd prvej inštancie v konečnom rozhodnutí vo veci samej, keďže návrh na neodkladné opatrenie je súčasťou konania o návrhu vo veci samej (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP), a to s ohľadom na procesný úspech strany sporu v konaní.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0. (§ 393 ods. 2 CSP)

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods.2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)